

— Förbannat gott käk, sa Lönberg, då vi lämnade matsalen. — Har du sånt här varje dag?

Jag sa att jag bara åt middag. Det förstod han. Efter en sådan måltid blev man ju slö som en boorm. Men här fanns förstås ingenting annat att göra om kvällarna än att äta . . .

Dagen var varm och solig och några stolar och bord hade redan flyttats ut på trottoaren. Belåtna med tillvaron slog vi oss ner och beställde kaffe. Vi pratade som bäst om kända figurer på Rotonde som jag fick hälsningar från, då Rufus med en bunt tidningar i handen blev synlig på andra sidan gatan. Han tycktes tveka, men kom sen rätt över till oss.

Han presenterade sig och slog sig sen utan vidare ner vid vårt bord. Till att börja med föll en viss sordin över vårt lilla sällskap, men Ivan som tydligen inte trivdes med Landers konversationston letade ur nån ficka fram en monokel och efter att ha putsat den med en subbig näsduk klämde han fumligt in glasbiten i ena ögat.

— Jasså, det är så en stor författare ser ut, sa han och tidade allvarligt på Lander. — Jag har nog hört talas om er på Montparnasse.

— Och jag om er, sa Lander med en glimt i ögat.

— Å, man är väl en känd person, började Ivan. I detsamma föll monokeln ur ögat ner på trottoaren och splittrades i tusen skärvor.

— Det behövs nog en viss konst till att bära en monokel, sa Lander med ett spydigt leende.

— Jag har märkt det. De jävlarna faller alltid ut. Ibland har jag köpt ända till tre monoklar om dan. Nitjevo! Dom kostar bara femti centimes. Uhde har försökt lära mej monokeltricket, men inte fan får jag dom att sitta, och med ett huvudkast slängde han skrattande luggen ur pannan.

— Känner ni Uhde? frågade Rufus intresserad.

Ivan Lönberg och Lappa kom på besök. De förde med sig fläktar från Rotonde och uppträdde i sammetsbyxor, slarvigt fladdrande halsdukar och tillknacklade hattar. Nu borde du vara i Paris, tyckte de. Varje dag anlände nya människor till Montparnasse och om kvällarna liknade Rotonde mest en myrstack; inte en stol fanns att uppbringa på terrassen. I ateljéerna ägde oupphörligt maskerader rum, och på den senaste hade Lappa vunnit priset. Han hade föreställt en fånge på väg till Sibirien och endast varit införd ett par trasiga byxor. Kring handlovarna hade han haft tunga bojor och på sitt nakna bröst hade han med svarta bokstäver textat sitt älsklingsord Merde.

En flyktig titt var allt som bestods staden Senlis, innan vi begav oss till Hôtel du Nord för att få en absint före frukost, som jag bjudit mina gäster på. Handelsresandena vid table d'hôte lyssnade nyfiket till den rotväliska som vi för Lappas skull förde på knagglig tyska eller franska. Ibland såg de med ohöjd förvåning på ryssen, som låtit sitt kortsnaggade hår från huvudets mitt växa ut i en lång test för att i en smal slinga falla ner över pannan. Med sina sneda ögon liknade han en zaporog.